

Mám zájem:

- o více informací o KSM
- o předplatné měsíčníku MLADÁ PRAVDA (na poštovné solidárně posílám.....Kč)
- být distributorem kusů MLADÉ PRAVDY
- o pravidelné informování o aktivitách KSM
- e-mailem SMS
- pravidelně dostávat aktuální letáky a plakáty KSM
- o zkontaktování s nejbližším klubem nebo aktivistou KSM
- přidat se ke KSM

Jméno a příjmení: _____

Adresa: _____

_____ Věk: _____

Mobil: +420 / _____

E-mail: _____ @ _____

KSM
přidej se!**KOMUNISTICKÝ SVAZ MLÁDEŽE**

Politických vězňů 9, 111 21 Praha 1
 Ústřední kancelář : II. patro, dveře č. 99
 Tel: 222897443, 222897469,
 Mobil: 721985447 Fax: 222897442
 ksm@ksm.cz http://www.ksm.cz

**MLADÁ
PRAVDA**

Zaregistrováno MK ČR E 7952 * 1212-3218
 Vyšlo 1. května 2006

Šéfredaktor: Milan Krajča

Redakční rada: Ludvík Šulda, Zdeněk Štefek,
 David Pazdera, Milan Krajča

Redakce ne vždy souhlasí s názory mimoredakčních autorů

**MLADÁ
PRAVDA**

KVĚTEN 2006
 ČÍSLO 5
 ROČNÍK 12

**ČASOPIS KOMUNISTICKÉHO SVAZU MLÁDEŽE**

VZDĚLÁNÍ ZA ŠKOLNÉ?



MÁME JINÉ ŘEŠENÍ
 S LIDMI PRO LIDI / Volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR 2006

**VOLEB
K
S
M**

1. máj 2006

Na řadě míst v České republice se tradičně uskuteční komunistické oslavy Svátku práce. Více info na www.kscm.cz a v Haló novinách.

**4. Evropské sociální fórum v Athénách**

5. -7. května 2006 se v hlavním městě Řecka uskuteční Evropské sociální fórum. Komunistický svaz mládeže se podílí na organizování české výpravy na toto mezinárodní setkání.

**2. alternativní summit Evropa - Latinská Amerika**

Mezinárodní setkání ve Vídni o alternativách světové politiky 10. - 13. května 2006. Info na www.ksm.cz.

Enlazando Alternativas 2
Viena, Austria - 10 al 13 de mayo de 2006

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★
★ K účasti na připravovaných akcích se ★
★ můžete přihlásit na e-mailu: ★
★ ksm@ksm.cz, telefonních číslech: ★
★ 721985447, 602151711, nebo na adre- ★
★ se: KSM, Politických vězňů 9, 11121 ★
★ Praha, kde získáte i bližší informace! ★
★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

XX. pražská teoreticko - politická konference

OV KSČM Praha 1, 6, 7, Praha Východ, Mladá Boleslav a UR KSM pořádají mezinárodní konferenci na téma "O soudobém kapitalismu a jeho útocích na politická a sociální práva, na životní jistoty lidí", a to v sobotu 20. května od 9 do 15:30 ve velkém sále ÚV KSČM, Politických vězňů 9, Praha 1. Cílem konference je přispět k analýze aktuální situace a formování společných postupů komunistického a antikapitalistického hnutí proti zbedačování a útlaku.

Brigáda solidarity na Kubě

Kubánský institut přátelství s národy (ICAP) organizuje také v letošním roce evropskou brigádu solidarity, která se uskuteční ve dnech 19.6. - 08.7. 2006 na Kubě. Více info na www.ksm.cz.



přičemž bylo zabit 7 osob a 70 zraněno. Předáči anarchosyndikátu, kteří demonstrace organizovali, byli obviněni z odpovědnosti za atentát a nespravedlivě odsouzeni - čtyři z nich byli popraveni (Engel, Fischer, Parsons, Spies), jeden spáchal ve vězení sebevraždu a další tři byli odsouzeni k dlouhodobému vězení, ale po šesti letech omilostnění. I to dokládá nespravedlivost předchozího soudu, který byl spíše zastrasovací akcí ze strany buržoazie. Mezinárodní dělnický kongres v Paříži roku 1889 stanovil 1. máj na paměť této generální stávky Mezinárodním dnem boje za osmihodinovou pracovní dobu a Svátkem práce.

A co by měl 1. máj - Svátek práce - říkat dnešním lidem, znovu zdůrazňuji že nejen mladým?! Především by jim - každému pracujícímu člověku - měl připomenout, že nic není zadarmo, že všechna práva, jistoty a svobody, které požívá, byly tvrdě vybojovány předchozími generacemi na třídě vykořisťovatelů a stejně tak mohou být také ztracena, jak se již s mnohými i stalo, budou-li pracující trpět sebeuspokojením a pasivitou. Měl by si uvědomit, že třídní zápas je soustavný a protivník je bezohledný. Je to kapitál - a nemá smysl zde upřednostňovat nějaký kapitál národní, tzv. „naše vlastní podnikatele“. Již dávno je kapitál nadnárodní a hranice národních států jsou mu překážkou. 1. máj by měl být okamžikem, kdy bychom si měli uvědomit masovost dělnické třídy, všech pracujících lidí, a z toho vyplývající její sílu, když se napne společným směrem, za společný zájem. Měli bychom si uvědomit, že tato obrovská síla potřebuje organizované politické vedení, a hledat ty, kdo hájí právě její zájmy, kdo stojí na straně práce proti kapitálu.



Opět bojujeme o již jednou ztracené právo na práci a odpovídající odměnu za ni, o právo na odpočinek po práci, o svůj volný čas, o právo na bezplatné školství a zdravotnictví, o důstojné stáří a lepší budoucnost mladé generace, prostě o základní sociální jistoty, o to, abychom neztratili svou národní identitu, měli zajištěn mír a mladí muži nemuseli chodit do zahra-

ničí bojovat a umírat za nám zcela cizí zájmy.

To všechno je 1. máj - Svátek práce. Vážme si je! Zachovejme je! Scházejme se a organizujme se! Vyhlašujme své požadavky a trvejme na nich, prosazujme je! Hledejme lidi schopné nás vést!

Igor Mačejevský

SVÁTEK PRÁCE

Stalo se již zvykem, že každým rokem 1. května slavíme Svátek práce. Říkáme již jen prostě, že je 1. máj, a jaksi automaticky s ním spojujeme, že jde o volný den a sváteční atmosféru. Ano, v kalendáři skutečně zjistíme, že je to státní svátek. Alespoň v České republice jím zatím zůstal i po všech těch zvratech nedávné doby. Ale bude jím i nadále? Vždyť tu jsou stále síly, které by vše, co je jakkoli spojeno s pracujícím člověkem, s tím, kdo tvoří svou práci skutečné hodnoty, nejráději potlačily, zrušily či přesněji řečeno, zakázaly. Oslava práce, jaký je to přece nesmysl!

Vždyť komu by se chtělo pracovat, když nemusí! A když už, tak jen pro peníze! Tento fetiš je přece nejvyšší modlou kapitálu. Vzhledem k tomu, že tyto síly zatím působí, je potřeba se k nim postavit čelem. Zda tento den tedy zůstane svátkem i v budoucnu, to právě proto záleží na nás všech.

A přesto si my starší uvědomujeme, jak se tento den podstatně změnil oproti minulosti. Pryč jsou prvomájové průvody s neprostopnými špalíry diváků po obou stranách ulic, s mávátky, třepetalkami a projevy, s hesly nesenými na transparentech, pryč jsou přímé přenosy v televizi z jeho průběhu třeba v Praze s krátkými vstupy z jiných míst a hlavních měst dalších zemí. Dnešní mládež vlastně ani neví, co se vlastně slaví – stačí jí to volno. A žel, mnohdy nejen mládeži.

První máj se v naší zemi poprvé slavil v roce 1890. Snad každý někdy ve škole slyšel o fejetonu Jana Nerudy nazvaném právě „1. máj 1890“, který zachycuje tehdejší slavnostní atmosféru. Ale také další literární



ZDRAVÍME 1. MÁJ
MEDZINÁRODNÝ SVIAK PRACUJÍCICH

díla se vracejí k tehdejší době a popisují tento den i z hlediska střetu zaměstnavatelů a zaměstnanců, kapitalistů a dělníků nejrozličnějších oborů. Tehdy to ještě nebyl oficiálně schválený volný den, státní svátek. Boj o jeho uznání byl dlouhý a nesmlouvavý. Šlo o zřejmý třídní střet.

A jak to všechno začalo? Boj za osmihodinovou pracovní dobu v USA v druhé polovině 19. století postupně přerostl do stávkových akcí, které roku 1886

začaly v McCormickově továrně na žací stroje a rozšířily se téměř do všech průmyslových odvětví. 1. května 1886 byla v USA vyhlášena generální stávka, již se zúčastnilo na 350 000 dělníků. Při srážce s policií byli 3.5.1886 v Chicagu zastřeleni tři dělníci. O den později na Haymarketském náměstí byla tato etapa hnutí zakončena velkým masakrem, když neznámý pachatel hodil na policisty bombu,

KOMUNISTÉ NA STRANĚ MLADÝCH

Volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, které se uskuteční 2. a 3. června 2006 zásadním způsobem určí budoucí vývoj v této zemi. Není pochyb o tom, že jejich výsledky výrazně zasáhnou také do života většiny mladých lidí.

Komunisté, kteří přicházejí s programem zásadních změn, proto zvláště reflektují zájem většiny mladé generace.

Mezi stěžejní části požadavků komunistů, týkající se školství např. patří bezplatné vzdělání na všech stupních škol, zavedení systému sociálních a prospěchových stipendií, ukončení zneužívání práce učňů, politická, studijní a organizační svoboda na všech školách. Komunistická strana Čech a Moravy dále při-



chází s požadavkem práva na první zaměstnání pro absolventy škol.

Důležitým bodem programu KSČM je požadavek důstojného a dostupného bydlení pro mladé lidi. Razantní zvýšení porodního, předávků na děti a prodloužení rodičovské dovolené jsou nástroje, kterými chce KSČM podpořit zakládání nových rodin. Komunisté dále prosazují respektování i neformálních partnerských vztahů, právo ženy rozhodovat si o svém těle a úhradu antikoncepce ze zdravotního pojištění.

Problém užívání drog hodlá

KSČM řešit prevencí, ne represí. Mezi další body programu komunistů patří rozvoj alternativní a nekomerční kultury, bezplatný všem přístupný internet, podpora ekologického myšlení a výchova proti rasismu a xenofobii jako součást vzdělání.

Komunisté jsou si ale dále vědomi, že mnoho základních problémů mladých lidí není v rámci kapitalismu řešitelných. I proto se KSČM orientuje na zásadní systémovou změnu - za socialismus, společnost bez vykořisťování a útlaku.

Milan Krajča, předseda Komunistického svazu mládeže

KSČM: MLÁDEŽ - HYBNÁ SÍLA ZMĚNY

Všeobecnými prioritami Programu Komunistické strany strany Čech a Moravy pro volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky 2. a 3. června 2006 jsou: péče o zdraví, zaměstnanost, dostupné bydlení, podmínky pro mladé, důstojné stáří, vzdělání a kultura, bezpečnost občana a informace. Uveřejňuje části volebního programu KSČM, týkající se dětí, mládeže a školství.

- Pro mladé rodiny právo na práci a na bydlení. Daňové úlevy pro zaměstnavatele, kteří poskytnou první zaměstnání po ukončení školy, povinnost vytváření trvale udržitelných absolventských a praktikantských míst pro mladé lidi, zahájení výstavby bytů finančně dostupných pro mladé rodiny.
- Vytvoření podmínek pro aktivní

zapojení mladých lidí do zájmové činnosti, Vytváření podmínek pro větší spoluúčast mladých lidí na řešení otázek, které se dotýkají samosprávy ve školách i v občanském životě, včetně jejich zapojení do samosprávy v obcích a krajských zastupitelstvech.

- Na vysokých školách spravedlivé rozdělení rozhodovacích pravomocí mezi studující a vyučující, skutečnou širokou, demokratickou školní samosprávu mající vliv na přípravu studijních plánů a chod škol.
- Jednání o zajištění evropského vysokoškolského prostoru, který by uznával na celoevropské úrovni studijní programy a diplomy českých škol.

- Podporu zvýšení dotací na ubytování a stravování vysokoškolských studentů, zvýšení



počtu státům dotovaných kolejí a ubytoven a levných stravovacích kapacit.

- V síti učňovského školství vytváření podmínek pro bezplatné poskytování ochranných

pomůcek pro praktickou výuku, pro praxi související s oborem, přiměřenou mzdu v průběhu praxe, a postih diskriminace nebo zneužívání učňů jako levné pracovní síly.

• Vytváření podmínek pro zapojení mladých lidí do vytváření odborů a zaměstnaneckých samospráv.

• Vytváření podmínek pro finančně dostupné mimoškolní zájmové aktivity, pro činnost středisek volného času, škol, knihoven, tělovýchovných zařízení, občanských sdružení a organizací pro děti a mládež.

• Maximální pozornost prevenci kriminality, protidrogové prevenci a příslušné osvětě. Represivní boj státu proti drogám zaměřit na drogovou mafii a ne na její oběti. Za součást prevence považovat obecný zákaz reklamy na cigarety, alkohol, anabolika apod. a dobudování systému informačních středisek o drogové problematice.

• Multikulturní školní i mimoškolní výchovu a vzdělávání, pěstování schopnosti vzájemného soužití různých etnik, výchovu proti rasismu, nacionalismu, fašismu, xenofobii a všem formám diskriminace.

• Politickou, studijní, vědeckou, diskusní a organizační svobodu na všech školách.

• Bezplatné vzdělání na všech stupních státních a veřejných škol.

• Výuku ve všech typech škol založenou důsledně na světonázorové neutralitě a soudobých vědeckých poznatcích. Odmítnout veškeré snahy nadřazovat těmto poznatkům jakýkoli náboženský světový názor.

• Zajištění rovných šancí na vzdělání pro všechny cestou zvýšeného objemu prostředků na sociální stipendia.

• Výstavbu sítě levného ubytování a finanční nástroje pro odklad splácení životních nákladů studentů.

• Záruku potřebné úrovně vzdělání na základě osnov stanovených ministerstvem pro všechny typy škol.

• Zachování školství financovaného z veřejných rozpočtů jako maximálně převažujícího základu vzdělávací soustavy. Pojetí soukromého školství jako pouze doplňkového, financovaného především z vlastních zdrojů, pod nutným odborným a metodickým dohledem státu. Ponechání provozu církevních škol, jako součástí soukromého školství v kompetenci náboženských institucí, s jejich výraznou účastí na financování, rovněž pod dohledem státu.

• Odmítnutí takzvané optimalizace sítě škol jako vyřešení současné situace. V nynější demografické situaci paušálně neodmítat slučování či rušení škol. Pro tento proces stanovit jasná pravidla. Neupřednostňovat čistě ekonomické zájmy na úkor potřeb žáků i učitelů.

• Zajištění podmínek pro další vzdělávání učitelů. V rámci regionálních a obecních programů zřizování dostupného bydlení pro učitele. Zamezení zaměštnávání učitelů na dobu určitou. Podpora ustavování rad škol, spolupráce rodičů, učitelů, zastupitelů a pracovníků regionálních úřadů.

• Obnovení sítě mateřských škol, bezplatný pobyt a finančně dostupné stravování pro děti. Vytváření podmínek pro 100% docházku dětí do posledního předškolního ročníku.

• Zajištění povinné školní docházky dostupností školních zařízení. Povolování alternativy

tzv. domácí výuky jen při zdravotních překážkách. Zajištění finančně dostupného stravování ve školních jídelnách, bezplatného pobytu ve školní družině a školních klubech, podporu zájmové činnosti při školách.

• Zachování jednotné, vnitřně diferencované základní školy. Postupné snižování počtu dětí ve třídách na středních školách snižování zatížení učitelů. Kvalifikovanou péči dětem s poruchami učení.

• Stimulování krajů k přizpůsobení sítě středních škol a učilišť potřebám občanů i reálné tvorbě pracovních míst, včetně užšího sepětí s výrobní praxí. Mimořádnou péči o talentované studenty a zvýšenou podporu odborné a vědecké činnosti studentů. Podporu technické vzdělanosti.

• Pro vysokoškolské pedagogy podle kritérií praxe a odbornosti zajištění smlouvy na dobu neurčitou, výrazné zlepšení jejich platového ohodnocení.

• Zachování sítě specializovaných škol a zařízení, včetně speciálních škol pro handicapované děti a mládež, se spoluodpovědností všech zainteresovaných ministerstev a dalších složek. Zajištění optimální míry integrace těchto žáků do běžných tříd.

• Pro studenty vysokých škol zajištění prospěchových a sociálních stipendií, řešení stavu, aby vyplácení příspěvku na ubytování přímo studentům nevedlo k omezování státního příspěvku na koleje a k fiktivnímu zdražování cen kolejí a menz.

• Zabezpečení systému vzdělávání menšinových etnik na školách všech stupňů.

tzv. „národních hráčů“.

Rozšíření EU poskytuje podle dokumentu možnost vyřešit "problematické body", kterým ERT čelí v zemích střední a východní Evropy. Nové členské země mohou být přinuceny ke krokům, které by problémy vyřešily: ke snížení daní, odstranění "odkladů při privatizaci", odstranění "omezení při nákupu pozemků zahraničními podniky" a také k tomu, aby bojovaly proti "dominanci místních podniků, tzv. „národních hráčů". Země, které by chtěly vstoupit do EU, musejí "zajistit, aby privatizační programy a liberalizace místní infrastruktury pokračovaly bezodkladně".

Jak příklad prosperity podnikatelů ve východní Evropě cituje ERT tabákovou firmu British American Tobacco (BAT), která investovala do Maďarska. Problém podniku BAT je podle ERT ten, že "poptávka po cigaretách v západní Evropě, v USA a v dalších rozvinutých trzích je velmi zralá, protože tam vládní intenzivní konkurence a marže u zisku je jen malá. Růst ziskovosti a dividendy pro akcionáře musejí tedy přijít z jiných, tedy z rozvojových trhů... V důsledku postupného vzniku tržního hospodářství znamená středovýchodní Evropa pro tabákovou firmu BAT významnou příležitost pro zvýšení své podnikatelské aktivity." Koupěním firmy na cigarety v Maďarsku získal BAT přístup na nové trhy, v Maďarsku i v dalších zemích střední a východní Evropy a dokázal "zvýšit hodnotu firmy"...

European Round Table není žádná obyčejná lobbistická skupina. Nepotřebuje se ucházet o přízeň vlád, naopak, o jeho přízeň se ucházejí vlády. Z posledních 17 let byl ERT jedním z hlavních architektů in-

tegrace a rozšiřování EU. V dubnu 1983 zorganizoval generální ředitel firmy Volvo (automobilka) jednání s 15 dalšími generálními řediteli velkých evropských korporací, např. ICI, Unilever, Nestlé, Philips a Fiat, aby vypracovali způsob, jak "harmonizovat" podnikatelské předpisy v západní Evropě. To by podle generálních ředitelů umožnilo firmám růst do takové velikosti, aby byly schopny neutralizovat tlak od neevropských konkurentů. V lednu 1985 byl návrh ERT předložen Evropské komisi.

O dva měsíce později požádala RE /Rada Evropy/ lorda Cockfielda, aby vypracoval návrh zákona, z něhož pak vznikl Zákon o sjednocené Evropě / Single European Act/. Bylo to přesně to, co chtěli lobbisté z ERT. ERT začal zákon vnucovat, těsně spolupracoval s Evropskou komisí, a tak vznikl po roku 1992 jednotný evropský trh. Jak později poznamenal Jacques Delors, ERT byl "jednou z hlavních sil, která pomohla realizovat jednotný evropský trh".

V roce 1984 byl ERT vydán dokument, který požadoval tunel pod kanálem La Manche, silniční most spojující Dánsko a Švédsko, vysokorychlostní evropské železniční koridory a nový celoevropský projekt budování dálnic. Evropská unie splnila všechny tyto požadavky. V roce 1987 začal ERT navrhnout základní body evropské měnové unie. Plán na rozšiřování EU schválený na evropské vrcholné schůzce v Helsinkách v roce 1999, přesně odpovídá návrhu vypracovanému ERT pro EU o několik let předtím.

Loni v Nice souhlasili vedoucí političtí představitelé Evropské unie, přesně jak požadovala ERT, aby Evropská unie předala

pravomoci pro uzavírání mezinárodních dohod Evropské komisí / tím obešla národní parlamenty/. Další obchodní dohody už nebudou vyjednávat jednotlivé členské země EU, ale komisař EU pro obchod, Pascal Lamy /Lamy je podnik v lidské podobě/. V současnosti tato lobbistická skupina požaduje "minimální regulační systém s největší možnou mírou pružnosti". Poté, co ERT "zharmonizovala" předpisy EU do takové míry, že tytéž velké korporace mohou prodávat tytéž služby a totéž zboží všude, je oslabit tyto společné předpisy natolik, aby mohly tyto podniky přesunout své náklady na životní prostředí a na jiné lidi.

A ERT, jak se zdá, vítězí. Podle internetových stránek ERT "navazuje ERT jednou za půl roku styky s vládou, která právě předsedá EU a jedná s ní o prioritách". Bývalý generální tajemník ERT se chlubil, že telefonuje hlavním evropským politikům pokaždé, kdy se usmyslí prosadit politické změny. Všechno to jde ruku v ruce s téměř úplným vzdáním se jakýchkoliv případných sociálnědemokratických reforem. Už se dál nebude jednat o navrhované "základní chartě lidských práv EU" a to nejen v důsledku úsilí Tonyho Blaira. V současnosti není ani reálné, že by došlo k procesu harmonizace podnikatelských daní, aby to zabránilo podnikům vyhrožovat vládám, že se přestěhují do jiné země, pokud nesníží daně...

Před nedávnem v Goteborgu zdůraznil Tony Blair, že protestující demonstranti "nesmějí narušovat řádné fungování demokratických organizací". To přece dělají korporace.

podle deníku Guardian

a přelézt jakoukoli zeď. Mají na to finanční prostředky i odpovídající techniku. Stejně ne-li lépe jsou vybaveni i mnohem nebezpečnější teroristé. Všechna opatření Washingtonu jsou zatím příliš děravá. Zatím neprošel ani návrh republikána Johna McCaina a demokrata Edwarda Kennedyho o legalizaci ilegálních přistěhovačů za určitých poměrně přísných podmínek, který by možná dovolil oddělit hospodářské imigranty od zločinců. Nemá podporu zejména mezi republikány, kteří mají většinou odpor k jakýmkoliv ústupkům vůči ilegálním přistěhovačům. V každém případě čeká Bushovu administrativu zásadní rozhodnutí, jak z této situace vybědnout. A v tomto smyslu se nezaviněná smrt nějaké tisícovky mexických ilegálů jeví jako záležitost bez vysoké priority. Ve válce - i proti teroristům - tomu tak chodí.

Dnes nám režimní propaganda, zastoupená především Českou televizí tvrdí, jak se tady strašně masakrovaly davy nebo-

hých disidentů. Hutka má svůj pořad o Železně oponě (kterou nám ale zavedl Winston Churchill). My se ptáme - kdo z těchto hodných disidentů má na svědomí padlé pohraničníky (vždyť jen v boji s ukrajinskými Banderovci, předtím spojenci nacistů, kteří jsou dnes opět na České televizi velebeni jako protistalinický odboj, zemřelo 40 našich vlastenců, ať už z řad armády či SNB).

Ve skutečnosti se nejednalo pouze o to, že bylo bráněno šlepným vrahům, jako Mašinům, ale bylo bráněno, aby byla vytvářena síť ozbrojených agentů, kteří tu s různými klerofašisty a bývalou prvorepublikovou buržoazií budovali ilegální teroristickou síť s úkoly jako přesvědčování elit (vědci, umělci...) k pro ně výhodné emigraci, šíření takové propagandy, která má, stejně jako dnes, rozdmýchat antikomunistickou nenávist, a ve své době pro socialistický blok občanskou válku (Maďarsko 1956). Měli také vytvářet skupiny zrádců v komunistických stranách

(Kohout, Smrkovský, Císař).

Oproti tomu v dnešní superhyperdemokratické době žádný z amerických pohraničníků nezemřel. Oni, na rozdíl od bojovníků na našich hranicích, pouze vraždí chudáky, žijící díky volné obchodní zóně (nafta – prosazena USA) ve stále narůstající bídě. Doufejme, že v příštích mexických volbách zvítězí ti jediní, kteří jdou skutečně s latinskoamerickým lidem, protože jsou jeho součástí – doufejme ve vítězství Zapatistů, vedených naším hrdým soudruhem, subkomandantem Marcosem.

Nebyť ale levné pracovní síly z Latinské Ameriky, která dělá závadu tu práci, o kterou Američané nemají zájem, tak by USA nebyly přece tak bohaté. Volný pohyb zboží zde funguje na úkor volnému pohybu osob. Pokud se neudělá přítrž zločinům kapitalismu, a tedy i této kruté ekonomické pasti americké obchodní politiky, budou zde, u Mexické zdi, nadále denně umírat lidé.

Jiří Kapral, David Pazdera

POLITIKU EVROPSKÉ UNIE URČUJE MALÁ SKUPINA KORPORACÍ

Nejvlivnější lobbistická skupina Evropské unie, European Round Table of Industrialists (ERT, Evropský kulatý stůl průmyslníků) vypracovala kdysi dokument "The east-west win-win business experience" (Západovýchodní podnikatelské zkušenosti), které přináší prospěch pro všechny strany. Všichni, jimž to přináší prospěch, ale žijí na Západě. Rozšíření EU poskytuje podle doku-

mentu možnost vyřešit "problematické body", kterým ERT čelí v zemích střední a východní Evropy. Nové členské země mohou být přinuceny ke krokům, které by problémy vyřešily: ke snížení daní, odstranění "odkladů při privatizaci", odstranění "omezení při nákupu pozemků zahraničními podniky" a také k tomu, aby bojovali proti "dominanci místních podniků,



USKUTEČNILA SE ÚSTŘEDNÍ RADA KSM

Na zasedání Ústřední rady Komunistického svazu mládeže (KSM) 15. dubna bylo oficiálně zahájeno zapojení komunistické mládeže do předvolební kampaně. Mladí komunisté hodlají vedle své účasti na kampani KSČM přijít s vlastními předvolebními aktivitami oslovujícími mladé lidi. V nich chtějí zdůraznit hlavní komunistické požadavky týkající se mládeže jako bezplatné školství, právo na první zaměstnání nebo dostatek dostupného a důstojného bydlení pro mládež.

Komunistická mládež počítá

s organizováním mítinků, jízd radiovozů, a s vydáním zvláštních předvolebních plakátů, letáků i se speciálním číslem svého časopisu Mladá pravda. KSM, který v současnosti čelí hrozbě zrušení ze strany Ministerstva vnitra, tak hodlá podpořit kandidaturu KSČM.

Další oblastí, které se UR KSM věnovala, byla např. příprava setkání komunistických mládežnických organizací Evropy, které se uskuteční právě v Praze a dalších akcí, spolupráce s iniciativou SOS student či další rozvoj vzdělávání. Byl přijat také



nový klub KSM ve Frýdku-Místku.

-LZA-

OTEVŘENÝ DOPIS VÁCLAVU KLAUSOVI

Pane Klausí!

Při své nedávné návštěvě Itálie, kde Vám byl na univerzitě v Trentu udělen další z řady doktorátů honoris causa, byl dvěma způsoby nastolen problém současného útoku Ministerstva vnitra ČR vůči Komunistickému svazu mládeže. V prvním případě se jednalo o protest trentských univerzitních studentů, stávících se během Vaší návštěvy proti pokusu české vlády zrušit organizaci komunistické mládeže v českých zemích. Druhým případem byl Váš rozhovor s novinářem předního italského deníku La Repubblica Nicolou Limbarozzím.

Na otázku: V Evropě probíhá velká diskuse o rozhodnutí vašeho ministra vnitra postavit mimo zákon některé formace mladých komunistů? jste tomuto novináři odpověděl: Nedopouštějme se chyby tím, že budeme směřovat boj proti komunismu v roce 1968 s rozhodnutím pozastavit činnost některým malým

skupinám, které jsou v rozporu s naší Ústavou, která například zakazuje používání pojmu třídní boj. Byl jsem předsedou vlády několik let a vím, že často se objeví skupiny o pěti, deseti maximálně třiceti osobách, které se považují za stranu. Snad někdo z těchto skupin má nějakého přítele v zahraničí, který přizvukuje jeho prohlášením, ale jsou to, opakuji, malé bezvýznamné skupiny.

Vaši odpověď nemůžeme nechat bez komentáře. Je totiž až obdivuhodné, kolik nepravd a nesmyslů jste do ní dokázal vměstnat. Nemůžeme přejít jinak než s podivem Vaši zásadní neznalost základního dokumentu státu, kterého jste bohužel prezidentem, Ústavy České republiky. Ta totiž nikde nezakazuje používání pojmu třídní boj. Zřejmě je Vaším přáním společnost, která zakazuje pojmy, charakterizující objektivní procesy, základní dokument ČR tomu však našťásti ještě neodpovídá. Pev-



ně proto věříme, že během období, zbývajícího Vám do konce vykonávání prezidentské funkce, si mezi přebíráním doktorátů honoris causa najdete čas na alespoň zevrubné prostudování Ústavy státu, v jehož čele stojíte.

Dlouhá léta jste nesl zodpovědnost za československé a české hospodářství. Početní žonglérství, kterým jste tedy

obhajoval svou vinu za ekonomickou devastaci země, u Vás zřejmě našlo uplatnění i dnes. Jak jinak lze totiž nazvat Vaše účelové a nepravdivé prohlášení, že se v případě mladých komunistů jedná o malou bezvýznamnou skupinku o pěti, deseti maximálně třiceti osobách. Jestliže tvrdíte, že se mladí komunisté považují za stranu, nezbyvá nám, než se pozastavit nad kvalitou zdrojů informací prezidenta ČR.

Zcela úsměvně vyznívá váš výrok o nějakém příteli Komunistického svazu mládeže v zahraničí, který přizvukuje jeho prohlášením. Tímto nějakým přizvukujícím přítelem máte na mysli koho? Desítky masových politických parlamentních stran z celého světa? Mohutná odborová hnutí na čele se Světovou odborovou federací? Obrovské mládežnické a studentské organizace v čele se Světovou federací demokratické mládeže sdružující desítky milionů členů, která vyhlásila Mezinárodní den solidarity s bojem Komunistického svazu mládeže proti hrozbě jeho zrušení, v jehož rámci se konaly po celém světě protesty na podporu mladých komunistů? Parlamentní skupinu Sjedenáct evropská levice/Severská zelená levice Evropského parlamentu? Desítky poslanců národních a

regionálních parlamentů v řadě zemí? Tisíce lidí, kteří v zahraničí podepsali protestní petice na podporu Komunistického svazu mládeže nebo protestovali dopisy adresovanými Ministerstvu vnitra ČR a zastupitelským misím tohoto státu ve svých zemích? Ty, kteří se účastnili demonstrací před zastupitelskými úřady ČR v zahraničí? Nositele Nobelovy ceny za literaturu Daria Fo? Zpěváka irských U2 Bono? Vůdce mexických zapatistů Marcose?

Ostudu, kterou jste si utřil svými vyhlášením v Itálii, uvedl už výše zmíněnými slovy své otázky novinář, jehož lze těžko považovat za přizvukujícího přítele mladých komunistů, když uvedl, že v Evropě probíhá velká diskuse o rozhodnutí vašeho ministra vnitra postavit Komunistický svaz mládeže mimo zákon. Podívejme se tedy poněkud konkrétněji na ty, kdo vedle velkého množství dalších podpořili Komunistický svaz mládeže pouze v Itálii. Mezi prvními signatáři italské petice stavící se za komunistickou mládež je impozantní výčet významných osobností italského politického, uměleckého a společenského života. Na podporu Komunistického svazu mládeže vystoupilo celé vedení Strany komunistické obrody, všichni její poslanci v národním

parlamentu, senátoři a europoslanci. Uvést lze Fausta Bertinottiho, předsedu Rifondazione a Strany evropské levice či představitel italských Mladých komunistů Francesca Maringia. Pod petici se podepsali i 1. tajemník Strany italských komunistů Oliviero Diliberto a její poslanci, dále zakladatelé deníku Il Manifesto jako Rossana Rossanda, představitelé Rete dei Comunisti, odborářští vůdci, novináři včetně těch z RAI-TV, poslanci národního parlamentu za Zelené Mauro Bulgarelli a Paolo Cento, množství univerzitních pedagogů, představitelů vědy a kultury, protiválečného a antiglobalizačního hnutí ale i katolictví kněží a teologové. Italskou petici podepsal kromě výše uvedených například i Pietro Ingrao, bývalý předseda italského parlamentu, Giuliana Sgrena, známá novinářka listu Il Manifesto, Giovanni Pesce, slavný partyzánský velitel a hrdina protifašistického odboje, známý karikaturista Vauro ale i zmíněný nositel Nobelovy ceny za literaturu Dario Fo.

Tak, pane Klausí, americké přísloví praví, že pravda lež nikdy nedohoní, na Vašem místě bychom na to však nesázeli.

Milan Krajča, Radim Gonda

POMOC DOMU AGAPÉ

Křesťanskou levicovou organizaci Hnutí za spravedlivou společnost a lásku k bližnímu asi mnozí znají. Mimo jiné tato organizace pomáhá lidem bez přístřeší pomocí azylového domu Agapé, kde lidé bez domova naleznou jak ubytování či stravu, tak – a to je nejdůležitější – mož-



nost výdělků, sociálního poradenství i rekvalifikace. Projekt azylového domu se teprve roz-

ných životů je ale zřejmě mnohem vyšší, neboť spousta lidí utone v hraniční řece Rio Grande nebo jsou jejich těla zahrabána v poušti, aby pak strážci neobjevili tyto cestičky migrujících. Mezi mrtvými nejsou pouze Mexičané, ale i další lidé z Latinské Ameriky.

Proč se lidé hrnou do USA, je zřejmé. Chtějí si víc vydělat. Zatímco v Mexiku je minimální hodinová mzda 47 centů dolaru, ve Spojených státech je téměř šest dolarů. Podle údajů mexické státní banky poukázali občané pracující v USA loni svým příbuzným - opět rekordních - 16 miliard dolarů, což podle ekonomů pomáhá rozkvětu země,

zejména drobnému podnikání. Jsou v tom samozřejmě i peníze legálně zaměstnaných Mexičanů. Spojené státy jsou v nezáviděníhodné situaci. Jenom Kalifornie vydává přes deset miliard dolarů ročně na takzvané ilegály, z toho téměř sedm miliard na školství, jeden a půl miliardy na základní zdravotní péči pro nepojištěné a tutéž sumu na vězenství. Zaměstnavatelé, kteří neplatí daně za levnou nelegální sílu, okrádají státní kasu odhadem o osm miliard dolarů a úřady je nejsou schopny postihnout z různých důvodů. Mimo jiné i proto, že 93% Američanů tvrdí, že jim tato situace vyhovuje: ilegální Mexičané mohou pracovat, ale neměli by mít plná práva občana USA. Například by neměli mít přístup k získání řidičského průkazu, což je jedna z možností, jak legalizovat svůj pobyt v zemi.

Jak je vidět, problém ilegálních přistěhovalců nemá jenom Evropská unie nebo snad Česká republika. Ve Spojených státech žije odhadem jedenáct milionů cizinců bez dokladů. Z toho je přibližně polovina Mexičanů. Ročně jich tajně přejde hranici půl milionu, převážně mužů. A



přitom jenom za minulý rok vrátili američtí pohraničníci zpět do Mexika jeden milion sto tisíc osob.

Stát Kalifornie se proto počátkem devadesátých let rozhodl pro výstavbu zdi dlouhé 25km spojující Tijuana a San Diego. Příliv mexických přistěhovalců se nezmenšoval. Jen v roce 2004 jich do USA proniklo 400 tisíc. Byli však nuceni hledat jiné cesty. Loni v prosinci Kongres rozhodl protáhnout tuto bariéru na 1116km a postupně ji rozšířit na celou hraniční oblast. Přechod hranice se tak stává stále nebezpečnější. Spory vyvolalo i rozhodnutí mexické vlády vytisknout pro ilegální imigranty mapy s vyznačením cest vedoucích přes hranici a zdrojů vody (letos před jarní zemědělskou sezónou v USA vyšla v Mexiku instruktážní brožurka, jak se dostat bezpečně za štěstím. Je pojata komiksově, tj. kresleně s nemnohým textem, aby jí každý porozuměl. Jak se však ukazuje, je dost nekvalitní). Mexiko argumentuje vysokým počtem obětí. Do roku 1993 zahynulo při cestě do USA přes 3800 migrantů. Spojené státy namítají, že tisíckem mapy Mexiko napomáhá

nezákonnému přistěhovalectví. Tento týden byla zveřejněna ve Washingtonu zpráva, podle níž za uplynulý fiskální rok zahynulo na mexicko-severoamerické hranici 464 osob, které se pokusily ilegálně vstoupit do USA. Komentář ke zprávě konstatoval, že jde opět o rekord, neboť každý rok se počet těchto úmrtí zvyšuje.

Statistiky nejsou schopny postihnout všechny mrtvé, neboť mnozí se prostě ztratí. Odhaduje se, že mrtvých je proti zveřejněnému údaji vždy nejméně dvojnásobek, tedy naposledy od října do konce září tak asi tisícovka. President George Bush by rád zapeklitou situaci vyřešil. Po jedenáctém září vyhlásil nesmiřitelný boj teroristům, kontroly jsou často neúnosné, někdy jsou šikanovány i oficiální osobnosti jako například pozvaní představitelé vlád a diplomaté. Ani stav napětí ve společnosti zatím příliš nepolevil. A přesto, jižní hranice je zcela prostupná. Nejen pro Mexičany a další Latinoameričany. Nebezpečnější jsou pašeráci drog, kteří dokáží snadno přeplavat Rio Grande, projít pouští

sílu pro továrny a vzdělání pro tyto učně omezené jen na 18 týdnů ročně) a povoluje noční práci už pro 15leté - a to dokonce poprvé po roce 1871.

Pro „starší“ (zaměstnanci nad 57 let s platem okolo životního minima) mají vzniknout dočasná pracovní místa se smlouvou na 18 měsíců, která se může řetězit. Zaměstnavatelé mohou propouštět i zkušené a dlouhodobé zaměstnance a změnit jejich pracovní místa na nejistá a málo placená (podobně jako např. v Belgii, kde značná část zaměstnanců pracuje na omezený či krátkodobý pracovní poměr).

Z celého zákona však nejvíce vyčnívala právě zmiňovaná pasáž o dvouleté zkušební době pro mladé, v rámci které by ztratili absolutní jistotu zaměstnanosti. K českým kritikům protestů je nutné podotknout, že zaměstnavatelé, i ve Francii, mají dostatek možností, jak se vypořádat s línými a neschopnými či



pracovní smlouvu nerespektujícími zaměstnanci, takže celý navrhovaný systém je jen bič na mladé, aby "drželi hubu a krok". Ono sehnat např. po škole hypotéku na bydlení, když nemáte 2 roky jistoty práce, by bylo asi hodně těžké...

Boj tímto vítězstvím samozřejmě nekončí. Už nyní je zřejmé, že připravovaný náhrad-

ní mechanismus ve prospěch zaměstnávání mladých lidí v obtížích místo CPE bude dalším pokusem oslabit práva studentů a mladých pracujících. Zklamal by se tak ten, kdo očekává konec protestů a klid. Desetitisíce lidí zůstává v ulicích a na stráži, aby nemilosrdně čelily dalším zkouškám.

MEXICKÁ ZEĎ

Budování zdi mělo odpradávná svůj jediný význam: obrana lidí před lidmi. Smyslem tohoto ochranného prvku je zabránit jednomu dostat se na území druhých. Historickým důkazem je vybudování Velké čínské zdi. Tu si postavili Číňané, aby se ochránili před vpády agresivních barbarů a nomádů, a upevnili tak pozici své vlastní říše. Z dob Římského impéria je znám Hadriánův val v Anglii, který měl chránit dobytčím Římany před z Evropy vyhnány keltskými kmeny.

Přestože zdaleka nedosahuje parametrů svého čínského

protějšku, stejně plnil svou obrannou funkci. Z nedávné minulosti známe Berlínskou zeď vybudovanou Sověty, pod tlakem zostřením agresivní politiky západu vůči socialistickým zemím v té době.

Dokonce i dnes existuje ve světě několik zdí aktivně plnící svůj smutný úkol. Ve výstavbě hrází proti lidem především hrají prim nerozluční spojenci, USA a Izrael! Na Blízkém východě si Izraelci staví xenofóbní několika metrové ploty z betonových bloků, přes které se lehce dostanou snad jen jejich zkázaví vrtulníky, aby výrazně omezili

vstupu všem nežádoucím a podezřelým vypadajícím. Za velkou louží si však Američané postavili na hranicích s Mexikem ploty z plechu a betonu proti nebohým imigrantům, kteří utíkají do USA za obživou. Mexickoamerickou hranici navíc pohraničnicků (border patrol) hlídají i "vlastenečtí" dobrovolníci, mnohdy se zbraní v ruce. Migrantů přesto všechno neváhají riskovat na cestě do země "neomezených" možností svůj holý život, a proto tu při pokusu o její překročení umírají ročně řádově stovky lidí. Počet zmaře-

jíždí a začátky jsou vždycky nejtěžší. Objekt, kde Agapé sídlí, je pronajatý, a protože zatím nejsou žádné finance z činnosti a ještě nestihly dojít finance z grantů (i když už jsou schválené), dostala se organizace do finanční tísně. Majitel objektu navíc v pátek telefonicky sdělil, že chce v pondělí na ruku první splátku.

Eda Heczková, jednatelka Domu Agapé, se tedy obrátila s žádostí o naléhavou pomoc na několik organizací, mimo jiné i na KSM a zorganizovala přes víkend veřejnou sbírku. Bylo těžké na poslední chvíli (v pátek ve 22h) sehnat na tuto akci lidi, navíc značná část členů KSM byla na Vratimovském semináři či v Hutích pod Třemšínem a několik dalších se připravovalo na maturitní zkoušku. Nicméně se nám podařilo dát dohromady několikačlennou skupinku a vyrazili jsme v sobotu i v neděli do ulic Prahy, abychom požádali lidi o finanční pomoc. Dalších pár skupinek organizovali členové HSSLB, z ostatních oslovených organizací se připojil jeden člen Budoucnosti.

V sobotu jsme tedy vyrazili na Václavské náměstí, které nám bylo přiděleno. Honza se odhodlaně postavil doprostřed ulice, odkud se snažil oslovit

doslova protékající masy lidí. Karel z pražského klubu to pojal revolučnějším způsobem a začal vybíhat proti davu „na steč“ s napřaženou kasičkou v ruce. Po neúspěšném zkoušení obou variant jsme radikálně přehodnotili metodiku práce a rozhodli se oslovovat konkrétní osoby, které nejčastěji seděly na lavičkách a užívaly si krásného slunného dne. Tento způsob se nám osvědčil a proto jsme v něm pokračovali nadále. Neopomněli jsme se ani zastavit u pomníku obětem komunismu v horní části Václavského náměstí, ovšem tam byly příspěvky naprosto mizivé.

V neděli se odpojil Karel a připojil se k nám člen Budoucnosti. Ten přispěl také svou troškou do mlýna – napadlo ho navštívit církevní sbor, kde byl před časem aktivní, a oslovit tam věřící při nedělní mši. Tak jsme to tedy zkusili. Usadil nás do jakési místnosti, abychom si dali kávu a že on zajistí sežene posvěcení naší akce od místního kazatele. Mezi tím, co jsme měli s Honzou možnost shlédnout metodiku křesťanské agitace v nedělní školce, náš kamarád z Budoucnosti usilovně jednal. Nakonec se vrátil s nepořízenou, protože věřící prý již byli instruováni, které charitativní projekty se budou

v rámci farnosti podporovat. Nicméně se ještě hodlal zdržet a pohovořit si s bratry a sestrami v Kristu. Honza vyrazil pro nějaké materiály a já se raději ukryl před spásem v přilehlé pivnici. Měli jsme se všichni setkat před sborem. Když se vrátil Honza, našeho kamaráda z Budoucnosti jsme už ve sboru nenašli a tak jsme se raději vydali zpět na Václavské náměstí, kde se nám to již osvědčilo.

Tolik tedy k naší aktivitě. Rád bych touto cestou poděkoval Honzovi a Karlovi, kteří se do akce aktivně zapojili. Samozřejmě i našemu kamarádovi z Budoucnosti – příště to snad vyjde ;o)

Nicméně touto aktivitou nic nekončí. Dokud se nerozjede činnost Agapé natolik, aby dokázala utáhnout vlastní provozní náklady, bude tento vynikající projekt závislý na pomoci zvenčí. Myslím, že mezi členy KSM vždy může najít pomocnou ruku, zejména pokud se jedná o tento a další podobné sociální programy. HSSLB bych však doporučil napříště lépe zpracovávat koncepcí a lépe plánovat, aby se jejich užitečná a potřebná činnost nedostávala zbytečně do úzkých.

Jakub Holas

BESEDA S VLADIMIREM YABAREM DEZOU

Dne 10. dubna se na Pedagogické fakultě, katedře geografie Masarykovy univerzity v Brně uskutečnila beseda s Vladimírem Yabarem Dezou, horským vůdcem a politickým aktivistou, absolventem Universidad Andina Cusco, Peru. Beseda byla zaměřena na problematiku vzdělávání a sociální situace dětí a mládeže v Peru. V úvodu své

přednášky zdůraznil rozdílnost jednotlivých oblastí a provincií v Peru, především v závislosti na tom, zda jde o oblasti horské, pobřežní či nížinné. On sám pochází z Paukartamba, které patří mezi nejhudší provinci v oblasti Cusco. Situace ve vzdělávání je zde velmi problematická, protože je nedostatek škol, učitelé z



měst na venkov, do hor nedocházejí. Školní docházka končí pro většinu dětí v 8-9 letech, což znamená, že nedokončí ani základní školu, která zde trvá 4 roky. Dítě se totiž musí postarat o hlavní zdroj obživy místních Indiánů – o stáda, se kterými musí strávit na pastvinách třeba 3 měsíce. Nemá proto možnost docházet např. do 2 dny vzdálené školy a pokračovat tak ve vzdělání. Navíc jazykem místních obyvatel je kečua, který je zde velmi diskriminován – není jim vyučován, ani se nepoužívá

na úřadech. Vláda nemá totiž zájem na tom, aby se Indiáni mohli vzdělávat a vyjadřovat se. Navíc, pokud je v horské vesnici kostel a policejní stanice, vše je podřízeno především církvi a poté policii. U všech veřejných akcí musí být zástupce alespoň jedné z těchto institucí. V. Deza se v další části zmínil i o nastávajících volbách v Peru, kde téměř žádná strana nehájí zájmy Indiánů, neprosazuje vzdělávání, zaměstnávání, řešení sociálních otázek atd. On je jedním se zakladatelů strany, která chce

toto změnit. Už jeho otec, pokrokový člověk a komunista, se snažil všemožně pomáhat při zlepšení sociálních podmínek a vzdělávání Indiánů, přitom vždy kladl důraz na tradici, což se tehdejší vládě nelíbilo. Byl zavražděn a policie mu pak několikrát prohledala celý dům. Celá beseda byla velmi zajímavým pohledem do situace Indiánů v Peru, na naprostý nezájem vlády o to, jak žijí a jak budou žít.

Veronika Sýkorová

ČEŠTÍ SPISOVATELÉ PODPOŘILI KSM

Vyjadřujeme svůj názor na pokus Ministerstva vnitra České republiky zakázat Komunistický svaz mládeže, neboť se domníváme, že tyto snahy, a zejména jejich vyústění v brzké budoucnosti, mohou představovat bezpříkladný zásah do fungování občanské společnosti v naší zemi. MV ČR zaslalo 25. 11. 2005 KSM dopis, v němž vytýká této mládežnické organizaci, že se ve svých stanovách (které samo ministerstvo při schvalování vzniku této organizace neshledalo závadnými) hlásí k myšlenkám socialismu, komunismu a marxismu-leninismu. Dále pak že svou činností překračuje rámec aktivit dovolených organizacím se statutem občanského sdružení. MV ČR žádalo po KSM zjednaní nápravy a podání informací o přijatých opatřeních do 31. 12. 2005. KSM však ve své činnosti nijak nevybočuje z mezí, v jakých pracují ostatní mládežnické organizace stejného statutu, tj. Mladí konzervativci, Mladí křesťanští demokraté a Mladí sociální demokraté, až na ideovou orientaci ovšem! Vzhle-

dem k tomu, že ostatní zmíněné organizace ministerstvo vnitra nikdy za jejich činnost nepostihovalo, považujeme jednání MV ČR za důkaz, že motivem represe je politická objednávka a pokus kriminalizovat politický názor. Unie českých spisovatelů již řadu let upozorňuje na skutečnost, že v České republice je umlčován, napadán či ignorován každý hlas kritický ke společenské realitě, zvláště pokud vychází z levicových pozic. Dlouhodobě tento nepříznivý fakt dopadá na spisovatele a intelektuály. Periodicky, zpravidla s blízcími se volbami, propukají v oficiálních médiích hysterické hony na čarodějnice a kulminují snahy prosadit zákaz parlamentní komunistické strany. Ať již jsou naše názory na společnost a politiku jakékoliv, nebudme pasivní a nepřivírejme oči před úmyslem státního aparátu zpochybnit právo mladých lidí sdružených v KSM na vyjádření politických postojů prostřednictvím své organizace, lhosejto zda s nimi sympatizujeme, nebo ne. Mějme na paměti slova němec-

kého protestantského kněze Martina Niemöllera, který řekl: "Když zatklí nacisté komunisty, mlčel jsem. Nebyl jsem přece žádný komunist. Když si přišli pro sociální demokraty, mlčel jsem. Nebyl jsem přece žádný sociální demokrat. Když si přišli pro odboráře, mlčel jsem. Nebyl jsem přece odborář. Když přišli zatknout židy, mlčel jsem, nebyl jsem přece žid. Když si přišli pro mne, nebyl už nikdo, kdo by se mě zastal." Timto citátem v žádném případě nechceme srovnávat postup ministerstva vnitra s metodami nacistů, nýbrž chceme varovat před možností, že dnes je cílem neblahé pozornosti MV ČR KSM a zitra to může být kterékoliv jiné nepohodlné občanské sdružení.

Michael Doubek,
Alexej Mikulášek,
Michal Polický,
Daniel Strož, Karel Sýs

ny. Prezident a vláda tak ustoupili dvouměsíčnímu neutuchajícímu prudkému tlaku veřejnosti, který měl formu manifestací, stávek i blokování vysokých a středních škol nebo dopravy. Statisíce lidí po desítkách měst neustávaly v protestech a zvítězily.

Odborové a studentské organizace, které hnutí odporu vedly, vyslovily v prvních reakcích nad novou úpravou uspokojení. O svém dalším postupu jednaly včera v podvečer.

V komuniké prezidentské kanceláře se uvádí, že prezident na návrh předsedy vlády rozhodl nahradit zákonný článek zavádějící CPE mechanismem ve prospěch zaměstnávání mladých lidí v obtížích. Premiér Villepin vzápětí v krátkém prohlášení řekl, že obratem podá návrh zákona o zavedení nové úpravy a vyslovil se pro zahájení jednání se sociálními partnery bez předběžných podmínek. Návrh, který by podle zpráv tisku mohl být v prvním čtení schválen ještě do konce týdne, předpokládá mj. podporu pro zaměstnávání mladých lidí...

Konkrétně těch mladých, kteří postrádají kvalifikaci, nebo kteří bydlí v problémových, tzv. citlivých městských zónách. Těchto zón je v celé zemi 750. Francouzské hospodářství je v krizi, hlavním hybatelem všeho dění jsou nadnárodní společnosti, které si diktují prosazovaná opatření znamenající další útoky na životní úroveň a jistoty, chtějí snižovat absolutně či reálně platy, prodlužovat pracovní dobu, tlačit na větší flexibilizaci a posílit možnosti zacházet se zaměstnanci jako s onucemi. Hospodářství je v krizi, přitom velké korporace v roce 2005 zvýšily zisk na 65 miliard euro oproti 44 mld. euro v roce 2004 a zároveň se zvýšil počet lidí žijících za životní minimum o 4,7%.



Premiér, který CPE prosadil a tvrdě hájil, řekl, že se snažil o účinné a rychlé řešení, a vyslovil lítost nad tím, že ne všichni to pochopili. Přiznal alespoň, že pro uplatnění CPE nejsou podmínky. Mezi další poražené patří prezident Jacques Chirac, ale svým způsobem také instituce parlamentní demokracie a ambice reformovat Francii. Villepin doplatil hlavně na to, že Francouzi ve své většině odmítají vzdát se sociálních jistot, kterých v posledních desetiletích v rámci nutných opatření v oblasti životní úrovně jako nástroje "boje proti komunismu" nabyli. Jistota jednou získaného za-

městnání je jedna z nich a neradostnou představou, že mladý člověk bude moci být během prvních dvou let kdykoli propuštěn, navíc bez udání důvodu, francouzské odbory a spolu s nimi i studenti prostě odmítli. Villepinovy poukazy na to, že liberalizace najímání a propouštění pracovních sil nakonec přinese snížení nezaměstnanosti mladých, i na to, že CPE je jen jeden z mechanismů jak toho dosáhnout, nebyly přijaty. Celý zákon navíc obsahuje řadu dalších perliček - zavádí např. učňovské vzdělání už od 14 let (což znamená levnou pracovní

v červnu 2001 a hodnotící zpráva v té době obsahovala více než 40 návrhů opatření jejichž realizací bylo teoreticky možné snížit emise až o 660-760 mil.tun CO2 při nákladech do 20eur za tunu. Hodnotící zpráva dala velmi výraznou prioritu zavedení systému obchodování s emisemi mezi podniky (Směrnice 2003/87/ES o vytvoření systému obchodování s povolenkami skleníkových plynů) jako prvního mezinárodního systému pro obchodování s emisemi CO2 na světě a považovala jej z navrhovaných opatření za základní nástroj. Do systému, který byl spuštěn od počátku r.2005 bylo zahrnuto přibližně 12000 zařízení ze všech členských států EU (tato zařízení vypouštějí skoro polovinu všech emisí CO2 produkovaných v členských státech EU). V tzv. národních alokačních plánech jsou stanovena celková množství emisí, která budou jednotlivým provozovatelům zdrojů přidělena a nimiž pak mohou obchodovat. EU se tak pod tlakem nepříznivého reálného vývoje emise v členských státech, podpořeným obavou, že ztratí „tvář a mezinárodní kredit“ při

nesplnění plánů na snižování emisí, stala jedním z největších prosazovatelů obchodu s emisemi, přestože sama po přijetí Kjótského protokolu princip obchodování s emisemi silně kritizovala. (O Kjótském protokolu a mezinárodním dění kolem něho jste se již několikrát v Mladé pravdě mohli dočíst.) Emisní obchodování mezi státy a jednotlivými subjekty je totiž pouhým přesunem emisí mezi státy a firmami a ke snížení emisí tímto způsobem v praxi nedojde - prioritou by přitom měla být totiž snaha o skutečné snižování emisí v jednotlivých státech! Systém obchodování s emisemi je navíc velmi finančně nákladný. K zahájení obchodování s emisními povolenkami se EK rozhodla relativně náhle a překvapivě zejména kvůli nepříznivému výsledku megalomanského Evropského programu pro změnu klimatu, přesněji tedy jeho části, která se týkala skutečného snižování emisí na úrovních jednotlivých členských států EU. Komise si rovněž vypočítavě uvědomila, že když začne systém obchodování již před zahájením kontrolního ob-

dobí protokolu 2008-12,lze v případě potřeby provádět převody emisních jednotek z nových členských států EU do původních členských států (kde jich bude s výjimkou Francie,Švédska,VB a Německa nedostatek), což by podle Kjótského protokolu možné nebylo. Evropská Komise navíc v konečné fázi schvaluje národní alokační plány - tzn. že stanovením celkových množství emisních povolenek může Komise do značné míry mezi jednotlivými členskými státy obcházet Kjótský protokol. Komise stanovila mezi lety 2005-2007 počet emisních povolenek ročně na 96,7 mil. Cena jedné povolenky (povolení emitovat 1 tunu CO2 ekv.) vzrostla v červnu na mezinárodní burze asi na 15eur. Můžeme zatím jen odhadnout, co bude po zahájení obchodování s povolenkami na emise v rámci rozšířené EU následovat. Některé státy (např.SRN) si stanovily vyšší množství povolenek, než by jim náleželo a ani na následnou specifikaci na sektory a podniky na národní úrovni není k dispozici objektivní nástroj.

ANE

VÍTĚZSTVÍ FRANCOUZSKÝCH STUDENTŮ

Francouzský prezident Jacques Chirac v pondělí oznámil, že kritizované smlouvy prvního zaměstnání pro mladé lidi (CPE) budou nahrazeny mechanismem ve prospěch zaměstnávání mladých, kteří obtížně shánějí práci. Oznámení přišlo po schůzce, jíž se v prezidentském paláci zúčastnili premiér Dominique de Villepin a další představitelé vládní většiny.



KSM A ČEŠTÍ ODBORÁŘI NA STRANĚ FRANCOUZSKÉ MLÁDEŽE

Odborové sdružení Čech, Moravy a Slezska (OSČMS) a Komunistický svaz mládeže (KSM) vydaly svá stanoviska k současné situaci ve Francii, kde se studenti společně s odboráři bvojně postavili vládním asociálním útokům.

Francouzští studenti a mládež již několik týdnů bojují proti velké diskriminaci svého postavení v pracovněprávních vztazích. Francouzská pravice totiž prosadila možnost propouštět mladé zaměstnance ve věku do 26 let bez udání důvodu po dobu dvou let po uzavření pracovní smlouvy. K masovému protestní-

mu hnutí se připojily také francouzské odbory, a to nejen formou protestu, ale i stávek. Odborové sdružení Čech, Moravy a Slezska s obdivem sleduje mezi-generační solidaritu a odborovou jednotu francouzských odborů a samozřejmě opodstatněné protestní akce plně podporuje, píše mimo jiné ve svém prohlášení naši odboráři.

Komunistický svaz mládeže ostře protestuje proti brutálním zásahům policie vůči studentům a odborářům ve Francii. Zároveň vyjadřuje plnou solidaritu francouzským studentům, pracujícím a nezaměstnaným, stavicím se



na odpor politice sociálních destrukcí současné francouzské vlády, uvádí mladí komunisté.

ASOCIÁLNÍ POLITIKA MODRÉ ŠANCE

Materiál ODS pod názvem „Cesta k lidské důstojnosti“ však zcela ruší jakékoli principy solidarity a důstojnosti. Na 3. straně tohoto „dokumentu“ je uvedeno několik premis, jejichž obsah je v rozporu s celým dalším textem:

„Sociální politika je utvářena solidaritou všech občanů a zasahuje do jejich života zvláště ve chvílích, kdy procházejí těžkými životními zkouškami.“

„Každý osudem znevýhodněný člověk má mít právo na úctu a důstojnost a na svobodné rozhodování o vlastním osudu.“

„K hledání optimální míry sociální solidarity proto přistupujeme s pokorou a odpovědností.“

„Po čtyřiceti letech komunistické totality nebyl sociální systém schopen reagovat na rozvíjející se ekonomiku a na rozsáhlé změny v osvobozující se společ-



modrá hrozba

nosti. V roce 1989 Československo sociální politiku, tak jak ji dnes chápeme, v podstatě nemělo. Termín sociální politiky vymizel z našich slovníků během padesátých let minulého století. Z ideologického hlediska sociální problémy, jako je nezaměstnanost, chudoba a sociální vyloučení, nesměly existovat, protože je socialismus údajně odstranil. Tyto problémy samozřejmě existovaly, ale byly zastírány zejména přezaměstnaností a cenovými dotacemi, což vedlo k postupnému rozkladu celého ekonomického systému.“

Termín „sociální politika“, jak ji dnes chápeme, opravdu neexistoval, neboť neexistovala nespočetná plejáda ponižujících podpor v nezaměstnanosti, stání fronty na úřadech práce, lidé bez prostředků, bez přístřeší. Sociální systém před rokem 1989 zajišťoval každému občanu ČSSR nejen práci, zdravotní péči, zajištění na stáří, ale i vzdělání, zdravotní péči a jistotu bezpečí jeho děti. Nezaměstnanost skutečně neexistovala, stát dokázal vytvořit dostatek pracovních míst pro všechny, stejně tak, jako dostup-

ne bydlení a potraviny.

„Na začátku 90. let byly vytvořeny nové instituce – např. úřady práce, instituty – např. životní minimum a mechanismy – např. valorizace. Byla přijata celá řada zákonů, např. zákon o zaměstnanosti, o životním minimu, o sociální potřebnosti atd.“ Vytvoření úřadů práce je pouze důkazem toho, že práce, základní to lidské právo, není dostupná pro všechny, občané se jí musí doprošovat, místo vytváření hodnot pro stát v pracovním poměru. Tento režim odstranil fronty na banány, vytvořil fronty na úřadech práce. Základní rozdíl tkví v tom, že z fronty na banány mohl kdokoli kdykoli odejít a nic se nestalo, z fronty na práci odejít možné není.

Následuje menší analýza chyb a negativ současného sociálního systému, resp. od nástupu sociální demokracie. Zde je nutné uznat, že má ODS v mnohem pravdu, sociální systémem reformu skutečně potřebuje, ovšem současná situace vychází z rozbourání a zničení sociálních jstot vlád vedených ODS.

„Je třeba vzít v úvahu i fakt, že od roku 1997 se počet nezaměstnaných i počet důchodců zvýšil.“ V materiálu Modré šance uváděný vzrůst nezaměstnanosti je pouze následkem procesu rušení a s tím související privatizace podniků, které zajišťovaly místa pro tisíce lidí, nastartovaný po roce 1989. Nárůst občanů důchodového věku je způsoben tím, že si lidé dovolují déle žít. Srovnávat tento údaj se vzrůstem počtu nezaměstnaných je skutečně amorální.

„Z grafu, který ukazuje relaci průměrné mzdy a životního minima, plyne, že zatímco Klausova pravicová vláda zvyšovala životní minimum pravidelně každý rok, levicová vláda je nezvýšila od roku 2001 dodnes. Graf ukazuje, jak se nůžky mezi výši

průměrné mzdy a výši životního minima, jehož valorizace je v kompetenci vlády a od něhož se odvíjí výše většiny sociálních dávek, neustále rozevírají.“ ODS zapomněla doplnit i graf nárůstu cen v těchto letech, kdy zatímco výše životního minima rostla jen o pár desítek korun (po zdanění), tak ceny, především potraviny, za které rodiny a lidé pobírají životní minimum, vydají nejvíce prostředků, rostly skokem. Navíc do výše průměrné mzdy v ČR se započítávají i platy poslanců, ministrů a jiných činitelů, kteří pobírají platy výrazně nad výši průměrné mzdy.

Proto musí existovat velká skupiny občanů, kteří mají svůj plat více či méně výrazně pod hodnotou průměrné mzdy.

Rovná daň a záporná daň

ODS říká k těmto pojmům toto: „Existuje jen jedna patnáctiprocentní sazba daně, všechny příjmy jsou zdaňovány stejně, neexistují žádné speciální výjimky. Je zachována jediná osobní odečitatelná položka na poplatníka a stoupá její výše. Rovná daň zvyšuje spravedlnost, zachází s každým stejně a omezuje daňové úniky.“

„V návaznosti na rovnou daň je konstruována záporná daň jako náhrada za některé sociální dávky, která je založena na třech parametrech, základu, nezdanitelném minimu a sazbě (předpokládá se sazba 60% z tohoto minima). V systému záporné daně existuje pouze jediná dávka, nahrazující dosavadní tři dávky: podporu v nezaměstnanosti, dávku sociální potřebnosti doplácenou do životního minima a přídatky na děti ze státní sociální podpory. Kritériem pro přiznání „záporné daně“ je nepřítomnost pracovního příjmu“

„Složená daňová kvóta (České republiky) patří

k nadprůměrným nejen mezi kandidátskými zeměmi, ale i mezi zeměmi OECD“

O České republice se v médiích stále trápí, že patří k zemím s vysokou mírou zdanění, přinejmenším v rámci kategorie zemí stejné ekonomické úrovně. Každoročně opakované pořady před skončením pololetí oznamují, jak dlouho občané pracují „na stát“ a jak krátce pro sebe. Často i v odborných analýzách bývá Česká republika charakterizována jako „nekonkurenceschopný ostrov vysokého zdanění.“

Tento dlouho tradovaný mýtus, založený na neúplných informacích a nesrovnatelných údajích, však padl, když mezinárodní instituce (OECD a Eurostat) provedly porovnání výchozích údajů za jednotlivé členské země. Výsledek byl zcela zřejmý, pravý opak je pravdou – míra zdanění v České republice patří v rámci Evropy k nejnižším.

Ze „starých“ členských zemí EU-15 má nižší daňovou kvótu pouze Irsko. Dokonce i za „liberalní vzor“ vydávané Spojené království má míru zdanění vyšší.

„Míra zdanění daní z příjmu právnických osob je v České republice velmi vysoká. Nízké daně znamenají vyšší konkurenceschopnost ekonomiky“.

Skutečné mezinárodní porovnání nám neposkytuje prostá sazba daně z příjmu právnických osob, ale tzv. efektivní daňová sazba - která zohledňuje jak výši sazby, tak i výši daňového základu. Jak to tedy bude s těmi „okolními státy“ – až (stejně jako ČR) dojde k dokončení daňových reforem. Rozdíly mezi novými členskými zeměmi EU nejsou natolik impozantní, aby zavdávaly příčinu pro další pokles daňových sazeb z důvodu

podstatě domnívá, že systém je téměř dokonalý a že lhůty stanovené nařízením rektora nejsou ani příliš dlouhé, ani příliš krátké. To je velmi překvapující. Kupříkladu nařízení vstoupilo v platnost 10.10. a „porovnání“ s životním minimem (které bylo požadováno, pro přiznání stipendia do 1,8 ŽM) se mělo doložit do 18.11., přitom žadatel často nestuduje v místě bydliště a lhůta potřebná pro získání potřebného potvrzení může být ze zákona až 30 dní. Je pozoruhodné, že stipendia jsou vyplácena tak složitým a netransparentním způsobem; nelze naprosto odhadnout, kolik mají stipendia činit, tedy nikomu by nebylo podle výše stipendia divné, kdyby část prostředků se např. použila na koupi domečku pro nějakého univerzitního „papaláše“. S elektronickým systémem byly podle očitých svědků podobné problémy jako s loňskými inkasními platbami kolejšího potíže. Aplikace, prý mazala žádosti, byla přetížena apod., tato svědectví rovněž nepřispívají k důvěryhodnosti systému.

Student Marek Dluhoš se zúčastnil jednání sociální komise, aby se dozvěděl proč universita zamýšlí vyplácet ubytovací

stipendia i lidem, kteří evidentně nejsou ubytováni. Vypadalo to, že přítomní senátoři se snaží dodatečně vymyslet smysluplné důvody, proč je správný návrh rektorátu. Jejich zdůvodnění lze rozdělit do 3 skupin:

-Bydliště je jen formální údaj administrativní povahy, který o skutečném místě pobytu nic nevyovídá. Proto by se tento „bezpečný“ údaj neměl brát v potaz při přiznávání stipendia. Je zajímavé, že UK již desítky let přiděluje koleje především právě podle tohoto údaje.

-Studenti jsou obvykle lidé starší 20 let. Proto nelze předpokládat, že mají zájem bydlet u rodičů. Neposkytnutí dotace podporující jejich snahy po samostatném bydlení je diskriminační.

-Student bydlící v Praze nemusí mít možnost bydlet u rodičů. Osobně si myslím, že tato kapitola je spíše ojedinělá sociální záležitost (studenta příliš vyčerpává nájemné). Tedy by měl být podporován sociálním stipendiem, které na universitách samozřejmě existuje.

-Senátoři vyslovili názor, že stipendium je dostatečná motivace k tomu, aby si Pražák formálně změnil bydliště. O posto-

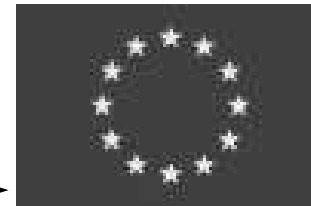
jejich senátorů vypovídá téměř doslovná citace z jednání: „Kdo není blbej tak si kvůli těm penězům bydliště prostě přepíše.“ Marek několikrát si dovolil senátorům oponovat, posléze jej však moderátor (Foniok) diskuse přestal vyvolávat. Když si vzal slovo sám, aby vyjádřil názor, že UK by měla mít na zřeteli účel ubytovacích stipendií, byl velmi nevybíravým způsobem přerušen moderátorem. Ten mu neumožnil názor vyjádřit se slovy: „Na jednání sociální komise nebude křičet žádný člověk z ulice.“ Později jsme se dozvěděli, že důvodem tohoto excesu prý bylo, že Marek se nevyjadřoval k tématu. S těmito chabými argumenty byl návrh předán v říjnu akademickému senátu ke schválení. Diskuse k návrhu neproběhla, nikdo ze senátorů zřejmě neměl potřebu se vyjádřit a návrh byl posléze naprosto jednomyslně schválen. Myslím, že v té chvíli si studentští senátoři mohli směle zanotovat verše od Kryla: "sbor ropuch zpívá rekviem, jsme s nimi na prameni, ač se lží ještě nežijem, jsme s pravdou rozvedeni"

Z nového čísla občasníku
SOS student

EMISNÍ POLITIKA EVROPSKÉ UNIE: OBCHODOVÁNÍ S EMISEMI MÍSTO JEJICH SNIŽOVÁNÍ

Již řadu let je patrna kritika vývoje emisí, které do ovzduší vypouštějí státy EU-15 (původní členské země EU). Proto Evropská komise přijala tzv. „Evropský program pro změnu klimatu“, který měl vytvořit předpoklady ke splnění společných i individuálních

kvantitativních cílů protokolu - původní snahou tohoto programu byla stanovení dalších opatření na snižování emisí skleníkových plynů, která mají být v budoucnu zavedena. První fáze programu byla ukončena již



nemůže být odepřena pomoc sociální sítě v případě, že se proti nim obrací jimi nezaviněné okolnosti. Proto nesouhlasíme s omezováním pomoci státu, krajů a obcí v rámci sociální potřebnosti. To neznamená, že budeme podporovat zneužívání sociálních dávek. Budeme podporovat výstavbu bytů s pečovatelskou službou a ústavů následné péče, aby byly finančně dostupné i pro občany s nižšími příjmy.

Příčiny nestability a deformací důchodového systému nespočívají ani tak v něm samotném, ale především mimo něj. Primární příčinou jeho nestability

je neochota společnosti ke zvyšování mezigenerační solidarity včetně udržení solidarity vícepříjmových skupin s nízkopříjmovými skupinami obyvatel. Příčinou snižující se stabilitu a deformaci je i dlouhodobý propad výkonu a daňové výtěžnosti naší ekonomiky, vysoká nezaměstnanost, prohloubení sociální nejistoty zvláště u mladé generace, deformace přirozených životních hodnot, změna hodnotové orientace mladých lidí, omezování role státu a veřejných financí a jiné.

Existuje výrazná snaha omezit solidární princip přerozdělování z pozice bohatších,

kteří už nechtějí tolik dávat do státní pokladny, druhý tlak je ze strany kapitálových penzijních fondů, které se chtějí spolupodílet na obhospodařování prostředků na důchodové zabezpečení, které v našem případě zabezpečuje stát v průběžném systému, a za třetí je to tlak podnikatelské sféry, která hledá cesty, jak zlevnit odvozy za zaměstnance, tzn. zlevnit pracovní sílu a přenést část těchto svých režijních nákladů na zaměstnance, který by pak byl ekonomicky donucen ukládat své prostředky bez přispění zaměstnavatele do kapitálového pojištění.

UBYTOVACÍ STIPENDIA A AROGANCE MOCI

Loni si konečně udělala poprvé širší studentská veřejnost alespoň rámcový obrázek o hospodaření kolejů. UK v souvislosti s reformou odhodila zábrany a pragmaticky našponovala kolejné na nejvyšší ekonomicky únosnou mez. Ceny kolejí se v současnosti pohybují od 1 800 Kč do téměř 5 000 Kč. To vyvolalo v mnoha studentech nemilé překvapení, protože o reformě a o hospodaření kolejí byli velmi špatně informováni.

Reforma však byla delší dobu projednávána na půdě RVŠ. Zástupkyně UK v SK RVŠ Karolína Kučerová reformu naštěně podporovala za nezájmu akademických senátorů, kteří zřejmě tušili, že se jedná o ožehavé téma. S její osobou je spojován názor: "UK na tom sice prodělá, ale jiní na tom vydělají." Slecna Kučerová však nejspíš ví, co dělá. Z řadové členky SK RVŠ „povyšila“ na mluvčí celé RVŠ. K tématu reformy se měla vyjádřit i Česká rektorská konference,



jejímž předsedou byl shodou okolností rektor UK Wilhelm. Jejich vyjádření však bylo přinejmenším velmi šalamounské. Lze konstatovat, že existoval pouze, na první pohled překvapivý, snaha o převod agendy spojené s vyplácením stipendií na školy, což bylo nakonec také prosazeno. Proč školy chtěly na sebe převést náročné vyplácení? Proč školy projevíly takový zájem o v podstatě sociální záležitost, když z veřejných zdrojů mají dost prostředků na realizaci vlastních sociálních stipendií a projektů (ty však na UK prakticky neexistují)? Podle mých informací informací z např. byrokratických důvodů nevyplacené prostředky na stipendia se téměř s

jistotou dají přeměnit na obecnou dotaci na vzdělávací činnost, která může být použita téměř libovolně. Není to střet zájmů? atd. Na druhou stranu peníze na účtu se hodí, zvláště když MŠMT žádným způsobem neupraví způsob, jakým mají být vypláceny. V případě UK, která stvořila velmi pozoruhodný systém vyplácení, se do písmene potvrdila obava obsažená v loňské studentské petici, že škola nebude rozdělovat peníze smysluplně.

UK studentům umožnila pouze elektronickou formou a pouze bezhotovostní formu výplaty a to ještě prováděnou se značným zpožděním. UK se v

„udržení konkurenceschopnosti“. Je to způsobeno tím, že nízké nominální sazby u některých zemích jsou bohatě vyvažovány striktními pravidly pro stanovení daňového základu a odpisy.

Pokud jde o vlastní jádro tvrzení – totiž že nižší daně znamenají vyšší konkurenceschopnost je to s jejich pravdivostí podobné jako v předchozím případě. Na rozdíl od uváděných teoretických předpokladů ve skutečnosti existují vysoce konkurenceschopné a ekonomicky výkonné země s nadprůměrnou úrovní produktivity práce, které mají vysokou míru zdanění. Patří k nim skupina zemí severní Evropy s tradičně vysokou složkou daňovou kvótou, pohybující se od 40 do 50 % HDP – Finsko, Lucembursko, Nizozemí, Švédsko. Konkurenční schopnost těchto zemí je vysoká – zaujmají přední příčky v pořadí jak podle ukazatelů multikriteriálně oceňované konkurenceschopnosti, tak i podle souhrnné produktivity práce, měřené hrubým domácím produktem na pracovníka.

„Snížení přímých daní urychlí ekonomický růst a jeho prostřednictvím se vyrovnají daňové ztráty“.

Snížení zátěže přímých daní je jen jednou z možností, zesílenou v naší situaci nutností čelit daňovému podbízení okolních zemí střední a východní Evropy. Empirická zkušenost (konečnoucí u České republiky v období 1993 – 2002) dokazuje, že prudké snížení přímých daní zatím v praxi vedlo k obrovskému zvýšení deficitů veřejných rozpočtů.

„Výrazným poklesem (přímých) daní začínou platit daně i ti, kteří dnes volí cestu daňového úniku a pohybují se ve stínové ekonomice.“

Podle provedených průzkumů a rozborů ve vyspělých

evropských zemích se ukazuje, že opravdu existuje vazba mezi stínovou ekonomikou a mírou zdanění. Vše je však mnohem složitější, nežli si ODS představuje. Ve skutečnosti změna daní působí na jednotlivé subsystémy stínové ekonomiky velmi nejednoznačně.

Zvyšování daňového tlaku (zahrnuje i pojistné) vyvolává poptávku (stejně tak i nabídku) po práci na černo. Zpětně však tato závislost neplatí. Tento paradox je možno vysvětlit nejen určitou setrvačností v chování (je třeba, aby daňové zmírnění bylo posouzeno jako dostatečně motivující), ale i motivy čisté ekonomickými. Přechod z nedeklarované (nezdaněné) činnosti k činnosti oficiální je totiž vždy spojena s ekonomickou ztrátou – a to i při výrazném zmírnění daňového tlaku. Oficiální subjekt bude totiž vždy platit nějaké daně (zatímco když byl neregistrovaný tak neplatil daně žádné).

„Rovnost“ daně

Touto daní budou zřejmě zdaňovány jen příjmy ze závislé činnosti – tedy mzdy a platy a některé další příjmy. Naproti tomu se jaksí nenápadně a mimo jakoukoli diskusi připravuje osvobození od daní celé řady příjmů. „Rovnost daně“ je tedy opět jeden z dalších nepravdivých pojmů, kterých jsou především volební materiály ODS skutečně plné.

Koncepce rovné daně neznamená nic jiného, nežli zrušení progresu u daně z příjmu fyzických osob, snížení sazby daně právnických osob a sjednocení sazeb DPH. Jinými slovy to znamená výrazný nárůst příjmů u vysokopříjmových skupin obyvatelstva a u firem a výrazný nárůst životních nákladů u nízkopříjmových skupin obyvatelstva (v první řadě u důchodců

starobních i invalidních, vícečetných rodin s dětmi, rodin sociálně slabých apod.).

Zavedení rovné daně z příjmů fyzických osob znamená výrazné omezení míry solidarity ve společnosti. Přispěje ke snížení sociální soudržnosti a navíc zákonitě povede k výraznému omezení rozsahu či kvality poskytovaných veřejných služeb. Všichni budou sice platit ze svého příjmu stejné procento, ale „bohatší“ budou oproti platnému stavu platit procento podstatně nižší (15 % v porovnání s dnešními až 32%), zatímco osoby s nízkými příjmy budou platit stále stejně (15 %).

Zvýhodnění „bohatších“ vrstev společnosti bude dále zásadně umocněno zavedením jednotné 15% sazby DPH. O nepřímých daních (k nimž DPH patří) je známo, že v relativně větší míře zatěžují nižší příjmy. Navíc v ekonomické struktuře spotřeby je nejméně zatěžující vliv položek, které by byly zahrnuty do posunu z 5% sazby DPH na 15% (typickým příkladem jsou potraviny), zatímco u domácností s vyššími příjmy je tomu přesně naopak – vyplatilo by se jim snížení základní sazby DPH ze současných 19 % na 15 % u průmyslového zboží a služeb. Zavedení jednotné daně tedy znamená zásadní přesun daňového břemene (míry zdanění) od vyšších příjmových skupin ke skupinám nižším.

Modrá šance pokládá výplatu dávek za nespravedlivou a demotivační. Přitom si musíme uvědomit, že to byla právě ODS, která v Parlamentu v minulých letech zablokovala vnesení motivačních prvků do systému dávek sociální péče. Osoba, která v současné době tyto dávky pobírá, tak v okamžiku získání zaměstnání o podporu ze strany

státu přijde, bez ohledu na to, jak odměňovanou práci získala. ODS tak už jednou dala jasně najevo, jak to s motivací osob myslí. Podle ODS ten, kdo nebude chtít živořit, bude muset pracovat, a to bez ohledu na to, jestli mu to třeba jeho zdravotní stav či situace na trhu práce dovoluje.

Kromě rovné daně navrhuje ODS také rovné základní penze, rovnou sociální dávku, která má postupně nahradit všechny ostatní sociální dávky, a dále například jednotnou studentskou dávku. Ve všech těchto případech se opět jedná o rovnost pouze zdánlivou. ODS zásadně neprozrazuje výši dávek, které chce všem stejně přidělit. Z dávky, kterou bohatí dostanou jako přilepšení ke svému majetku a ke svým příjmům (tedy jako jakési kapesné navíc), ze stejné dávky budou muset chudí vystačit poté, co dojde k odbourání dosavadních forem sociálního zabezpečení.

Jestliže rovná daň jednoznačně zvýhodňuje pouze bohaté a nejbohatší, pak rovné dávky znevýhodňují sociálně potřebné. Lze to ukázat na příkladu jednotné studentské dávky. Na stejnou dávku bude mít fekněme na Univerzitě Karlově nárok student pocházející z bohaté pražské rodiny i student, který dojíždí např. z Moravy. Po zavedení jednotné studentské dávky přestane stát přispívát na provoz kolejí a menz. To povede k nárůstu cen ubytování na kolejích až někam k cenám hotelů a k nárůstu cen jídla v menzách až k cenám restaurací. Student z bohaté pražské rodiny, který může bydlet a stravovat se doma, využije celou částku jako další kapesné. Student odněkud z Moravy si z ní bude muset platit kromě dopravy také ubytování v ceně hotelu a jídlo v ceně restaurace.

Naprosto stejný mechanismus bude působit také v případě základního důchodu a v případě rovné sociální dávky. Podíl, který zbudě na potřebné, se tím sníží. O rovné sociální dávce se píšou v Modré šanci tvrdí, že „vysoce motivuje k aktivnějšímu vyhledávání zaměstnání a k odpovědným úvahám o vlastní budoucnosti“.

Modrá šance výrazně zvyšuje závislost každého na systému zbožní produkce tím, že odbourává ty záruky sociálního státu, které byly až dosud adresovány těm, které nechránil před sociálními riziky jejich soukromý majetek. Člověk je podřizován diktátu trhu, je redukován na stroj na vydělávání peněz.

Pokles porodnosti, úloha rodiny

V číslech, která uvádí ODS, můžeme vidět hodnoty pouze od roku 1989. Dochází ke stále se snižující tendenci počtu narozených dětí. Nejedná se ani tak o „trend doby“, na vině je především velmi špatná ekonomická podpora rodičů, vysoké ceny veškerých, pro dítě nezbytných potřeb, ať už se jedná o dětské výživy, mléka, kočárky, oblečení, pleny a jiné. Stejně tak mateřská dovolená bývá v zaměstnání často velkým problémem. S ekonomickými problémy souvisí i vzrůstající počet nesezdaných párů. Tento stav je totiž často ekonomicky výhodnější než manželství.

„V České republice vyrůstá v současné době přibližně 20 000 dětí v ústavní péči. V porovnání s ostatními evropskými státy je tato situace alarmující.“ Ano, alarmující tato situace nepochybně je. Je však také nutné zamyslet se nad jejími příčinami a nad tím, co by se s dětmi bez rodičů stalo bez státní pomoci. Některé by zemřely či se staly dětmi ulice či

dětskými zločinci, vydělávajícími si krádežmi a předpadeními na živobytí či na drogy. Dále by vzrostl počet různých ponižujících charitativních organizací, žebrajících o příspěvek na samozřejmě věci, týkající se péči o občana.

„Není tak dávno od časů, kdy naše země měla výhradně státní sociální politiku a pro seniory a lidi se zdravotním postižením nabízela především ústavní péči. V důsledku tohoto přístupu byla jim a jejich rodinám upírána základní lidská práva jako jsou právo na důstojný život, právo na odpovídající rehabilitaci, právo na vzdělání. Počáteční impulsy vyvolané otevřením prostoru pro svobodné aktivity občanů vedl ke vzniku občanských sdružení a charitativních organizací.“ Právo na důstojný život ubírá lidem, kteří potřebují pomoc druhých právě sociální systém ustavený po roce 1989, který chce ODS svojí Modrou šancí ještě mnohem více omezit. Mělo by být samozřejmostí, že se stát postará o svoje občany. Vznik charitativních (spíše žebrařích) organizací není žádnou výhodou, je to produkt současné situace ve společnosti, kdy povinnosti státu se snaží neúspěšně splovat tyto organizace. Lidé přispívají na nejrůznější sbírky a nemají přítom nikde záruku, že se peníze či materiální a potravinové zabezpečení dostanou k potřebným. Je špatné, že lidé, pro které se sbírky pořádají, se cítí vděční jiným za něco, co by jim stát měl poskytovat automaticky. A právo na vzdělání – to chce právě ODS upřít všem nemajetným sprostým zavedením školného.

„Musíme přesně rozlišovat a vyřadit ze státní podpory sociálních služeb primární prevenci, trávení volného času, sportovní aktivity, klubovou činnost, rekon-

diční pobyty.“ To přece, paní inženýrko, nemůžete myslet vážně. Všechny tyto činnosti, které nyní alespoň v minimální míře vyplňují volný čas občanů, často mladých lidí, pro které ve společnosti existuje jen skutečně malé vyžití, přejdou do sféry čistě soukromé a budou ještě více než je tomu nyní, závislé na sponzorech. Zruší se dotace sportovním klubům, které jsou na nich velmi často existenčně závislé. Nebude možná výchova nadaných mladých sportovců, hudebníků apod. Dojde ke zrušení celé řady sportovních klubů, asociací, do kterých jejich členové investují všechny svůj volný čas a celé své srdce. Je naprosto amorální požadovat, aby tyto činnosti byly ziskové. Již nyní je mnoho akcí závislých na sponzoringu, podle Modré šance bude závislost absolutní. Hlavním úkolem pro zorganizování jakékoli akce bude ponižování placení se před sponzorem. Nebudou se tedy pořádát ohňostroje pro „vybrané klienty na rekondičním pobytu“, ale všichni seznamem děkování sponzorům, kteří budou pochopitelně přítomni a nenechají si ujít příležitost, spotřebovat alespoň část svého příspěvku na občerstvení apod.

„Preferujeme sociální služby zajišťující zdravotně postiženým možnost setrvat v rodinném prostředí před jejich umístění v ústavech sociální péče. Prosa-zujeme rovnost poskytovatelů služeb spočívající ve stejném přístupu k veřejným prostředkům. Společnost musí ukončit otroctví maminek, obětujících se pro své těžce zdravotně postižené děti tím, že jim nabídne účinnou a chápající pomoc.“ I dnes se může rodina rozhodnout, zda se o zdravotně postiženého člena rodiny bude starat nebo zda je nutná stálá odborná péče.

ODS chce zřejmě zavést systém poskytovatelů (soukromých, pochopitelně) tohoto druhu služeb. Bude to však neúnosná ekonomická zátěž pro velkou většinu těchto rodin, neboť stát nepřispěje ani v nejnižším na péči, léky, pobyt apod. Nebudou existovat státní zařízení tohoto typu, soukromé nemocnice vyjdou pravděpodobně ještě draž, velká většina občanů nebude mít zdravotní a důchodové pojištění. To vše povede k naprosté ztrátě solidarity k nemocným a starým lidem, ztrátě jejich důstojnosti a potřebnosti, tedy k naprostému opaku toho, co hlásá Modrá šance jako svůj cíl.

„Lidé jsou aktivní do podstatně vyššího věku, než jak tomu bylo před několika desetiletími. Země, které nebyly postiženy komunistickým systémem jako ČR, zaznamenaly tento fenomén o pár desetiletí dříve.“ Z předcházejícího textu a jiných kapitol Modré šance je patrné, že aktivní život (myslí se zřejmě pracovní poměr) v „nepostižených“ zemích je důsledkem nutnosti co nejdéle pracovat, aby občan mohl důstojně přežívat.

V závěru bychom rádi uvedli snad nejkurioznější „nápad“ ODS: „Navrhujeme, aby v případě rezidenčních a terénních služeb klienti obdrželi na základě odborného posouzení potřebnosti služby šeky v určité hodnotě odpovídající jejich zdravotnímu stavu, míře samostatnosti a sociální potřebnosti. Klient si svobodně vybere poskytovatele služeb ze sítě akreditovaných poskytovatelů a také druh služby. Za poskytnuté služby „zaplatí“ prostřednictvím šeků. Stát bude poskytovatelům sloužit šeky pravidelně vyplácet. Tím poskytovatelé získají největší objem finančních prostředků přímo od klientů a nebudou muset každoročně vypracovávat

projekty na stále stejné poskytované služby. O přidělení finančních prostředků tak budou rozhodovat klienti sociálních služeb a mezi poskytovateli vznikne zdravá konkurence. Velmi rychle se prosadí poskytovatelé, kteří zajišťují kvalitní služby.“ Občan bude závislý na jakési „instituci“, která mu určí, nakolik je soběstačný a poté mu přidělí ponižující „šky“, aby si mohl u soukromých subjektů objednat služby, které by měl zajišťovat stát. O výrazném snížení lidské důstojnosti a zneužitelnosti této „metody“ zřejmě ODS neuvažuje. Uvědomují si vůbec členové ODS, že i je může v životě potkat situace, kdy budou potřebovat pomoc jiných? Zřejmě ne...

Sociální zabezpečení seniorů

Podporujeme zabezpečení důstojného postavení současných i budoucích seniorů. Naším cílem je odstranit diskriminaci některých současných skupin důchodců a prosadit spravedlivější a včasné valorizace důchodů odpovídající růstu životních nákladů důchodců. V rámci připravované důchodové reformy budeme hájit princip generační i příjmové solidarity. Základní důchodový systém musí být povinný, průběžně státem financovaný, státem garantovaný a dávkově definovaný. Výši důchodu by neměla být jen výsledkem zásluhovosti, ale samozřejmě by měla fungovat také jako důstojné zajištění občana ve stáří, a to prostřednictvím a s garancí státu.

Reforma současného systému je nutná, ale metodu tzv. důchodového připojištění považujeme pouze za doplňkovou a dobrovolnou systém, který musí být pod státní kontrolou a dohledem.

Sociálně slabým občanům